

[Statsministeren.]

Det er klart, at ud fra en samlet vurdering af alle de elementer, der har været inde i diskussionen, må regeringens standpunkt ganske klart være en anbefaling af et ja. Vi mener, at de økonomiske fordele ved, at Danmark bliver medlem af EF, er ganske klare og tydelige, og det er da heller ikke blevet bestridt fra modstanderside. Man kan diskutere beløbsstørrelser, og jeg har tilstrækkelig mange års erfaring i den slags prognosers usikkerhed til at vide, at en sådan diskussion er berettiget. Men ingen kan bestride, at Danmark får store økonomiske fordele.

Jeg mener også, at vi i forhold til afspændingsproblematikken, øst-vest problematikken, hjælpen til u-landene, vil stå i en stærkere, bedre og mere positiv situation som medlemmer af EF, end vi vil gøre udenfor. Jeg mener i det hele taget — og det har en drejning til det, jeg lige svarede hr. Morten Lange — at Europa befinder sig i en svag position i en farlig verden. Det er en dansk interesse i denne situation at styrke det europæiske samarbejde. Det er en dansk interesse, at vi udnytter de muligheder, som dette medlemskab giver os for at få indflydelse på Europas udvikling. Vi vil ad den vej kunne skabe en basis for et fremtidigt nordisk samarbejde, der ikke bliver mindre end det, vi har haft. Det er jo en gammel erfaring, at det nordiske samarbejde går bedst, når det får en impuls udefra, og det vil det få her.

Ud fra alt dette må jeg som regeringens konklusion anbefale et ja. Jeg stiller mig personlig stærkt bag denne anbefaling. Jeg ved, hele regeringen gør det, og jeg må advare mod et nej, som efter min opfattelse vil isolere og fattiggøre Danmark og fratage vort land en mulighed for medindflydelse på Europas udvikling, som vi direkte har en livsinteresse i.

Auken: Jeg er enig med statsministeren i, at dette fremskredne tidspunkt i en langvarig debat ikke er tidspunktet for nye argumenter, nye beskyldninger. Nye geniale teorier er det vel heller ikke tænkeligt at der kommer frem på dette tidspunkt. Vi skal også have tredje behandling, og det må efter min opfattelse være folketingets vigtigste opgave på nuværende tidspunkt at

vise det mønster i debatten, som det aftegner sig for tilhængere, og som det aftegner sig for modstandere. Det er jo et lidt flimrende billede, befolkningen undertiden får af vores meget ivrige diskussioner, og derfor er det efter min mening vores opgave til sidst at stille op over for befolkningen, hvor tilhængere og modstandere er enige, og hvor de er uenige.

Men først et par enkelte bemærkninger til de borgerlige ordførere. Hr. Nyboe Andersen gjorde sig skyldig i et misbrug af min principielle skepsis — som jeg forstår jeg deler med statsministeren — over for langtidsprognoser, når man ved, hvor usikre selv korttidsprognoser kan være, når der sættes tal på, til et efter min mening forkert angreb på analysen „Dansk økonomi i og uden for fællesmarkedet“. Det er stadig væk efter min mening den mest saglige og mest fornuftige analysemetode, der har været anvendt. Den bygger på en række af de forudsætninger, det økonomiske råd bygger på. Den bygger på P-planens måde at fremskrive en udvikling på, med al den usikkerhed, der er knyttet hertil. Men jeg synes stadig væk, at det er den bedste analyse. Det bliver vi ikke enige om, hr. Nyboe Andersen og jeg.

Jeg tror heller ikke, vi kan blive enige om, at hr. Nyboe Andersen formentlig har lagt ryg til den mest fantasifulde analyse, der hidtil er blevet lavet af de økonomiske fordele og ulemper. Jeg tænker naturligvis på markedssekretariatets analyse fra marts 1971, hvor forskellen mellem dansk medlemskab og ikke-medlemskab gøres op til et olympisk rekordtal på et sted mellem 7 og 11 milliarder kr. Det kunststykke er der trods alt ikke andre der har præsteret.

Jeg vil sige — og dér tror jeg vi måtte kunne blive enige — at den egentlige problematik i dansk økonomi er uafhængig af et ja eller nej til fællesmarkedet. Men det, der skiller medlemskabssituationen fra ikke-medlemskabssituationen, er, at hvis vi står uden for fællesmarkedet, er der et mere påtrængende behov for en energisk saneringspolitik. Vi får ikke den hovedpude i de første par år, som et medlemskab giver os.

Hr. Stetter mente, at det var underlødigt af mig at rejse spørgsmålet, om det svage England i en uoverskuelig fremtid ville betale ikke alene Danmarks, men også Frank-